

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”
Anul V Nr. 9 (209) - 1 martie 2015

DUMINICA ÎNTĂI DIN POST

A Ortodoxiei;

SF. CUV. MC. EVDOCHIA;

SF. CUV. DOMNINA;

SF. MC. MARCEL ȘI ANTONIE

În această duminică se citea în cadrul Liturghiei un document care purta numele de „Synodicon”. El condamna toate ereziile și celebra memoria tuturor celor care au contribuit la stabilirea și mărturisirea credinței adevărate în Biserică.

Prin cinstirea icoanei, noi nu ne închinăm materiei din ea, ci persoanei pe care ea o înfățișează. Sfântul Ioan Damaschinul spunea: „Eu nu cinstesc materia (icoana), ci pe Acela Care din iubire pentru mine S-a făcut materie, pe Iisus Hristos”. Noi nu cinstim lemnul și hârtia sau vopseaua din icoane, ci persoanele sfinților reprezentați în icoană. Iar icoana devine sfântă atât prin sfințenia chipului pictat pe ea, cât și prin sfințirea pe care preotul o săvârșește cu harul Duhului Sfânt.

Pretutendeni bisericile creștine ortodoxe, paraclisele și casele credincioșilor sunt împodobite cu sfinte icoane. Mărturii ale credinței și evlaviei creștinilor, icoanele s-au păstrat cu sfințenie din cele mai vechi timpuri până în zilele noastre dovedind statornicia Bisericii în credința cea adevărată. Ele învață neconștient adevărurile de credință ortodoxă, așa cum au fost formulate de către Sfânta Biserică și cum au fost trăite de către mulțimea credincioșilor de-a lungul veacurilor.

Închinarea la sfintele icoane ale Mântuitorului, Maicii Domnului, îngerilor și sfinților este o învățătură de bază a Bisericii Ortodoxe. Astfel sfintele icoane reprezentând pe Mântuitorul au la bază dogma Întrupării Fiului lui Dumnezeu. Icoana reprezentând pe Mântuitorul Iisus Hristos este o mărturie a faptului că Fiul lui Dumnezeu s-a întrupat cu adevărat.

Așadar, argumentul principal în favoarea pictării și cinstirii sfințelor icoane îl constituie însăși Întruparea Fiului lui Dumnezeu. Celor care susțin că cinstirea Sfințelor icoane ar fi o încălcare a poruncii a doua din Decalog, le răspundem că poporul

DUMINICA ORTODOXIEI Icoana – poartă către Cer

Duminica I din Post este consacrată dreptei credințe sau Ortodoxiei. Această duminică amintește de evenimentele din 11 martie 843, de la Constantinopol, când a fost restabilit cultul sfințelor icoane. Această lucrare duhovnicească a fost pregătită încă din anul 787, când Sfinții Părinți ai Sinodului al VII-lea Ecumenic de la Niceea au justificat și proclamat cinstirea sfințelor icoane, ca manifestare a credinței ortodoxe.

evreu a fost oprit să facă icoane din cauza înclinării sale frecvente spre idolatrie, dar mai ales pentru faptul că, până atunci, Fiul lui Dumnezeu nu luase chip omenesc, adică nu S-a întrupat. Totuși, chiar și în Vechiul Testament Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să alcătuiască chipuri de heruvimi, care vor străjui chivotul Legii și catapetasma cortului, necesare desfășurării cultului divin (cf. Ieșirea 25, 18-22; 36, 5; 37, 7-9).

Potrivit Tradiției, Mântuitorul este primul iconograf, deoarece Și-a întipărit chipul drept icoană de trei ori. Mai întâi, a dăruit chipul Său, pe o pânză, regelui Abgar al Edessei, pe care l-a vindecat de lepră. Cea mai veche mențiune în acest sens se află într-un document numit „Doctrina lui Addai”, Addai fiind Episcop al Edesei († 541). Avem apoi mahrama Sfintei Veronica, de pe drumul Golgotei, și, în fine, giulgiul cu care a fost înmormântat Domnul Hristos.

Conform tradiției ortodoxe, notează Leonid Uspensky, Sfântul Evanghelist Luca ar fi pictat, la puțin timp după Cincizecime, primele trei icoane ale Fecioarei Maria:

„Milostiva” sau Eléousa, „Călăuzitoarea” sau Odighitria, în care se accentuează dumnezeirea Pruncului și „Rugătoarea” sau Oranta, unde Maica Domnului apare singură, rugându-se.

Și astăzi vedem catapetasma bisericilor plină de icoane sfinte de sus și până jos, vedem și pereții bisericilor împodobiți cu chipurile sfinților. Prin icoane, Biserica vrea să ne aducă aminte de sfinți, vrea ca noi privind la întâmplările din viața lor închipuite pe icoane, să ne aducem aminte de virtuțile lor, de sfințenia vieții lor, de tăria credinței lor și să le dăm, pentru toate acestea, laudă și cinste, fiindcă prin acestea Îl preamărim pe Însuși Dumnezeu, care este minunat întru Sfinții Săi.

Această Duminică a Ortodoxiei se află în Postul Sfințelor Paști, în urcușul nostru spre înviere, pentru ca să ne arate că dreapta credință înseamnă și dreapta viețuire, adică lepădarea de păcat prin post și rugăciune, prin spovedanie, pe de o parte, și căutarea sfințeniei, pe de altă parte. ❖

Diac. Cristian Filiuță

LIPSA DE CUNOAȘTERE A NOȚIUNILOR RELIGIOASE DUCE LA CONFLICTE ȘI INTOLERANȚE

Acad. Sabina Ispas (n.r.- directorul Institutului de Etnografie și Folclor „Constantin Brăiloiu” al Academiei Române) susține că asimilarea unor cunoștințe religioase elementare pe perioada școlarizării îi vor oferi copilului ulterior posibilitatea unei mai bune orientări personale în universul social și cultural în care trăiește.

„A lături de alte domenii, discipline, științe umaniste sau științe dure, consider că este foarte important pentru formarea omului modern, pentru limpezirea viziunii lui despre sine, despre relațiile cu universul și cu ceilalți, să-i fie date noțiuni fundamentale din domeniul religiei. Cred că este nevoie de studiul religiei în școli, în primul rând, pentru a elimina o mare avalanșă de îndoieli legate de sensurile fundamentale. Consider că este importantă obținerea unei informații religioase medii asemănătoare informației din oricare dintre științele umaniste, asemănătoare informației medii de cultură generală pe care toți o dobândim în școală. Eu nu am beneficiat de cursuri de religie sau de informație teologică primară și asta a fost destul de dificil pentru că, în domeniul în care lucrez, am avut nevoie de mulți ani să pot să-mi limpezesc niște informații care erau tot atât de neclare pe cât par a fi la foarte mulți dintre contemporanii noștri.”

Cum ajungem la intoleranță

„De ce este foarte bine să avem aceste noțiuni? Pentru că lipsa de cunoaștere duce la nașterea unor adevăruri false, iar adevărurile false creează stări de disconfort la nivel social și cultural. Așa se nasc de obicei și conflictele, și intoleranța. Atunci când nu știi despre ce este vorba, când crezi că numai tu deții adevărul absolut, riști într-adevăr să fracturezi comunicarea cu celălalt și să nu-l mai înțelegi. Aceste informații care țin de domeniul teologiei elementare sunt absolut necesare pentru cunoașterea din ultimele două milenii și pentru înțelegerea semnificațiilor de adâncime ale lumii, dincolo de ceea ce vedem și putem atinge cu simțurile imediate. Tot atât de importante sunt aceste informații pentru a ne înțelege propria cultură și, de aceea, eu pledez pentru informația religioasă, care a generat viziunea românească asupra lumii. Cultura în sine nu va putea fi pătrunsă în semnificațiile care au generat-o decât dacă avem aceste noțiuni”.

Informația structurată după norme pedagogice se dă numai în școală

Academicianul a mai explicat că transmiterea unor cunoștințe religioase

elementare către copii nu exclude libertatea acestora de a le menține sau chiar nega mai târziu, pe parcursul devenirii sale: „Mi se pare foarte important să dobândesc aceste noțiuni când sunt foarte tânăr, pentru ca pe urmă eu să le pot înțelege mai bine, să pot reflecta asupra lor, să le pot amenda, să le pot ignora, să le pot nega sau să le pot accepta. Dar dacă nu le am, nu voi ști niciodată ce trebuie să fac, pentru că nu pot să neg sau să ignor ceva ce nu știu exact cum arată. Mie mi se pare foarte necesar să aflu înainte de a nega sau ignora. Cred că pentru echilibrul social este bine ca omul să cunoască ceea ce și cei dinaintea lui - bunicii și străbunicii - au considerat ca normă fundamentală de viață. Pentru a ști încotro trebuie să mergi, pentru a avea o opțiune sau o alegere, ai nevoie de surse informative cât mai variate, cât mai diverse și cât mai corecte, iar această informație, într-o formă structurată după niște norme pedagogice și adaptată la diverse niveluri, se dă în școală”.

Înscrierea elevilor la ora de religie este o mărturisire

Puțini știu că toată această alegere pe care suntem chemați să o facem, de a completa o cerere pentru ora de religie, are la bază lupta pentru eliminarea religiei din școli și a lui Dumnezeu din societate. Nu s-a ajuns întâmplător aici, și nici din „dragoste și respect” pentru aplicarea libertăților constituționale pentru toți cetățenii din această țară.

Nu contează că în România peste 99% din populație aparține unui cult, unei religii, iar peste 98% cultelor creștine. Ateii, agnosticii, cei fără nicio religie, nu se simt confortabil știind că alții sunt credincioși, că au altă concepție despre viață și lume decât ei.

Unii semeni ai noștri s-au grăbit să le aprecieze independența gândirii și curajul lor. Dar, o dată plecat sentimentul religios și Dumnezeu din sufletul lor, vor avea nevoie să pună altceva în loc. Vor face din știință un dumnezeu absolut, pe care nu poți să-l tăgăduiești - astfel ești un

Ce urmări are necunoașterea în plan religios

Sabina Ispas afirmă că lucrul cel mai periculos pentru generațiile viitoare este necunoașterea în plan religios: „Nimic nu este mai neplăcut decât să nu știi deloc. Cel mai bine este să știi la nivel mediu, în așa fel încât să poți dezvolta, să rămâi acolo sau să ignori, dar nu să nu știi deloc. Acesta este, după părerea mea, lucrul cel mai grav. Chiar dacă lumea modernă se restructurează și își revizuieste viziunea despre ce înseamnă omul și unde trebuie el așezat sau unde vrea el să se așeze, cred că pentru responsabilizarea omului și pentru asumarea unor decizii cruciale pentru destinul lumii, este nevoie și de această informație religioasă. Ceea ce nu știi deloc, nici nu poți nega și nici nu poți dezvolta”.

Perspective academice asupra orei de religie (extras adaptat)
Ziarul Lumina

incult!, iar violența de orice fel va invada spațiul în care ei se mișcă. Și ca să vă convingeți că nu studiul religiei naște intoleranța, vă rog să urmăriți comentariile de pe net la orice articol care are un subiect legat de religie, Biserică, cler și credincioși. Veți descoperi „frumusețea” gândirii și limbajului celor care trec dincolo de limitele bunei cuviințe, pentru că, unde nu este Dumnezeu, nu mai este nicio barieră.

Dacă această față o doriți pentru copii voștri, dacă-i vreți fără repere, anxioși, agresivi, negăsindu-și drumul și mai ales locul printre oameni, pentru că nu vor mai afla calea comuniunii și dragostea față de aproapele, „uitați” să semnați cererea pentru ora de religie a copilului dumneavoastră. Veți fi primul care va cunoaște efectul acestui gest de negare.

Căci însăși semnarea acestei cereri este o mărturisire a credinței în Hristos. Sau, în sens negativ, de lepădare. ❖

DESPRE CELE 3 SFINTE LITURGHII DIN BISERICA ORTODOXĂ

În Biserica Ortodoxă avem trei Liturghii, și anume:

- a) Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, Arhiepiscopul Constantinopolului († 407);
- b) Liturghia Sfântului Vasile cel Mare, Arhiepiscopul Cezareei Capadociei († 379);
- c) Liturghia Darurilor mai înainte sfințite sau a Sfântului Grigorie cel Mare (Dialogul), Episcopul Romei († 604).

Rânduiala acestor Liturghii se găsește în „Liturghierul” care se află totdeauna în altar, la îndemâna preotului liturghisitor.

Când se pot săvârși cele 3 Liturghii

a) Liturghia Sfântului Vasile se săvârșește numai de 10 ori pe an, și anume:

- în primele cinci duminici din Postul Mare;
- în joia și sâmbăta Patimilor;
- în ajunul Crăciunului (24 decembrie) și ajunul Bobotezei (5 ianuarie);
- în ziua Sfântului Vasile (1 ianuarie)

b) Liturghia Darurilor mai înainte Sfințite se slujește (în mănăstiri) în tot timpul Postului Mare, în afară de următoarele zile din postul acesta:

- toate sâmbetele (când se săvârșește Liturghia Sf. Ioan, iar în Sâmbăta Patimilor, a Sf. Vasile);
- toate Duminicile (când se săvârșește Liturghia Sf. Vasile, iar în Duminica Floriilor, a Sf. Ioan);
- sărbătoarea Bunei-Vestiri (când se face Liturghia Sfântului Ioan);
- Joia Patimilor (când se face Liturghia Sf. Vasile);
- Luni și marți din prima săptămână și Vinerea Patimilor (zile în care nu se face nici o Liturghie).

În bisericile de mir, Liturghia Darurilor mai înainte Sfințite se slujește de obicei numai miercuria și vinerea din Postul Mare (mai ales în prima săptămână).

c) Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur se face în toate celelalte zile de Duminici și sărbători din timpul anului în care nu se săvârșește vreuna din celelalte două Liturghii. Ea este Liturghia obișnuită în Biserica Ortodoxă, săvârșindu-se de cele mai multe ori în cursul anului bisericesc.

Ce este Liturghia Darurilor mai înainte sfințite?

Această Liturghie are o rânduială aparte, deosebită de a celorlalte două. Ea e formată din două slujbe deosebite: Vecernia și Liturghia, contopite laolaltă. Partea ei de la început nu este altceva decât prima jumătate a Vecerniei până la Vohod, sau ieșire; iar a două parte este alcătuită din rânduiala Liturghiei obișnuite, începând de la Apostol

și având Heruvic și Rugăciunea Amvonului, proprii, dar lipsindu-i în întregime partea dintre Heruvic (ieșirea cu Sfintele Daruri) și ectenia de după Axion. Îi lipsește deci tocmai partea care alcătuiește miezul Liturghiei, și anume Jertfa, adică sfințirea și prefacerea Darurilor. De aceea, această Liturghie nici nu se poate numi o Liturghie deplină, desăvârșită, ca celelalte; după cum o arată și numele, ea este mai degrabă o slujbă solemnă a împărtășirii cu Sfintele Daruri slujite sau sfințite mai dinainte, în timpul uneia din cele două Liturghii depline sau propriu-zise.

Care este obârșia acestei Liturghii?

Slujba Sfintei Liturghii a fost privită totdeauna ca un prilej de bucurie și de luminare sufletească, întrucât, prin împărtășirea cu Sfintele Daruri care se sfințesc într-însa, îl avem între noi pe Hristos, Mirele nostru Ceresc, Care petrece întru noi și noi întru El (Ioan 6, 56). Această bucurie nu se potrivea însă cu zilele Postului Mare, zile de întristare și de pocăință, când Mirele este luat de la noi.

Când și unde trebuie să ne spovedim?

Spovedania nu este legată de termene sau soroace anumite din cursul anului. Putem alerga la duhovnic ori de câte ori și oricând simțim nevoia de a ne ușura sufletul de povara păcatelor, sau de a primi mângâierea Harului și nădejdea iertării. Cu cât ne spovedim mai des, cu atât este mai bine. De obicei însă spovedania este legată de posturi. De aceea, porunca a patra a Bisericii ne învață să ne mărturisim păcatele de patru ori pe an, adică în cele patru posturi: al Paștelui, al Crăciunului, al Sfintei - Marii și al Sfinților Apostoli. Cei mai înaintați în cuvioșie și în evlavie să se spovedească în fiecare lună, iar ceilalți, cel puțin o dată pe an, și anume în Postul Păresimilor.

De aceea, consfințind o veche tradiție a Bisericii, soborul Părinților adunați la Laodiceea (Asia Mică, 360-380) a hotărât să nu se mai săvârșească Liturghie și să nu se mai serbeze pomenirea Sfinților Mucenici, care era împreună cu Liturghia în timpul Postului Mare, decât Sâmbăta și Duminica, zile în care postul era mai puțin aspru (canoanele 49 și 51).

Erau însă creștini care doreau să se împărtășească și în celelalte zile din cursul săptămânii și mai ales miercuria și vinerea. Ca să împace această dorință pioasă a credincioșilor cu hotărârile Sinodului de la Laodiceea, s-a luat obiceiul de a opri o parte din Darurile Sfințite la Liturghia de sâmbătă și duminică, pentru a împărtăși cu ele pe credincioși în celelalte zile în care nu se putea săvârși Liturghie. Iar ca să nu se întrerupă ajunarea obișnuită dintre zilele de post, împărtășirea această avea loc spre seară, îndată după slujba Vecerniei. Rânduiala împărtășirii, destul de simplă la început, a devenit încetul cu încetul din ce în ce mai sărbătorească, fiind încadrată între slujba Vecerniei de o parte și rugăciunile și ceremoniile din rânduiala Liturghiei, care erau mai ales în legătură cu Taina împărtășirii, de cealaltă. Cele două slujbe, deosebite la început, în cadrul cărora avea loc împărtășirea credincioșilor în zilele de post, s-au contopit cu timpul într-o singură slujbă, care s-a numit Liturghia Darurilor mai înainte sfințite.

Soborul al cinci-șaselea al Sfinților Părinți (Trulan 692), a hotărât ca această Liturghie să se facă în toate zilele postului Păresimilor, afară de sâmbete și duminici, precum și de sărbătoarea Bunei-Vestiri (canonul 52). ❖

Credința Ortodoxă

Dar să nu amânăm împlinirea acestei datorii creștinești abia în săptămâna cea din urmă a Postului, cum se întâmplă de obicei; căci atunci și preotul este ocupat cu săvârșirea sfintelor slujbe și nici vreme de ajuns nu ne mai rămâne pentru împlinirea canonului ce ni se va da. Ci încă din cea dintâi săptămâna a Postului să alergăm la duhovnic și să ne spovedim, ca să ne rămână timp de îndreptare și de curățire, pentru primirea cu vrednicie a Sfintei împărtășanii. Căci tot postul pentru aceea s-a și orânduit, fiind el vreme de pocăință și de îndreptare.

Locul cel mai potrivit unde se cuvine să se facă Mărturisirea este biserica, și anume înaintea icoanei Mântuitorului Hristos. Numai cei bolnavi, sau cei care nu pot veni la biserică, pot fi spovediți acasă la ei. ❖

Credința Ortodoxă

„AVEM MARTIRI! Suntem o biserica vie!”

În Egipt, țară majoritar musulmană, trăiesc aproximativ 13 milioane de creștini (copti ortodocși, copti catolici și protestanți), aproape 15% dintr-o populație de 90 milioane de locuitori. De 14 secole creștinii copti sunt persecutați în permanență, iar istoria recentă, așa cum știm, a acutizat aceste manifestări. Însă pentru prima oară în istoria acestei țări, creștinii asasinați de musulmani sunt recunoscuți drept MARTIRI în mod oficial de către guvernul egiptean, nu numai de Biserica Coptă. Originari din orașul Samalout, în provincia Minia, cei mai recentii martiri din lumea creștină aveau vârste cuprinse între 20 și 30 de ani, majoritatea fiind căsătoriți și părinți de copii mici, unul dintre ei devenind tată doar cu câteva zile înainte de a fi decapitat.

După cum media ne-a informat, gruparea libaneză a Statului Islamic a executat prin decapitare, la țărmul mării, 21 de ostateci: 20 de creștini egipteni și un creștin sudanez, toți de confesiune copt-ortodoxă. (n.r.)

Nu există zi lăsată de la Dumnezeu ca sinaxarul Bisericii să nu exclame: „Întru această zi, pomenirea Sfântului Mucenic... care cu moarte sfântă a slăvit pe Dumnezeu!”. Citim puținele cuvinte despre pătimirea și alegerea de a muri ale unui om. Ni se pare ceva obișnuit ca cineva să renunțe la tot, implicit și la viață, pentru Hristos.

Când necazul bate la ușa și sufletul ne este încărcat, alergăm la ajutorul și la mijlocirea sfinților. A mucenicilor, pentru că ei au găsit puterea să biruie toate încercările pe care viața le-a pus dinainte. Cerșim ajutorul mucenicilor, dar nu vrem să ne gândim că am putea și noi să le fim următori! Necazul și încercarea trec, viața ni se luminează, iar pe mijlocitorii noștri îi uităm, până la următoarea îngheșuală... de suflet.

Și, totuși, astăzi Raiul se primenește cu noi și noi „cetățeni”, oameni simpli care renunță la cel mai mare dar – la viață, pentru dragostea lui Dumnezeu. Nebunie, am putea spune! De această nebunie vorbea Sfântul Apostol Pavel, când se referea la „nebulina propovăduirii”.

Pentru noi, occidentalii, a fi „nebulă” este un lucru negativ. Toți iubim stabili-

tatea, siguranța, confortul personal și al familiei, cariera. Toți ne dorim pentru copiii noștri o școală bună și un viitor luminos. Este normal. Însă, în epoca noastră, omul începe să piardă sensul identității sale, de fiu al lui Dumnezeu, uitând că toate sunt în mâna lui Dumnezeu. Până la urmă, cum ne dăm seama cine suntem și unde ne aflăm în raport cu Dumnezeu, Cel pe care Îl numim, ocazional, „Tată”? Ce este atât de special în noi, care să ne aducă aminte că suntem „fii ai lui Dumnezeu după har”?

Răspunsurile ar putea fi numeroase – având în vedere posibilitățile noastre oferite în Biserică – pentru ca noi să trăim „viața în Hristos”, așa cum se exprimă Sfântul Nicolae Cabasila. Șapte Sfinte Taine încununată de dumnezeiasca Liturghie, un mănunchi de acatiste, paraclise, canoane de rugăciuni, psalmii... toate sunt la dispoziția noastră... la o întindere de mână distanță! Și, totuși, există ceva mai puternic! Rugăciunea rostită din tot ce avem noi mai sfânt, o rugăciune izvorâtă din credință și viață, cuvinte simple care cutremură toată ființa noastră!

O astfel de rugăciune au avut pe buze și cei 21 de noi martiri ai lui Hristos, care au ales Împărăția lui Dumnezeu și nu lepădarea de credință. Pare straniu, dar în anul 2015 încă se mai nasc sfinți ai lui Dumnezeu, oameni ca și noi, bărbați cu familii și griji cotidiene, care mor pentru credință.

Răpiți din Egipt încă din preajma sărbătorilor Nașterii Domnului, 21 dintre cei 24 de creștini egipteni au fost plimbați în cuști precum animalele, bătuți, torturați, îmbrăcați în „haina rușinii” – celebra salopetă portocalie. Apoi, la mijloc de februarie 2015, au fost executați.

La câteva zile după „isprava” Califului Islamic, autorii masacrului au postat pe rețelele de socializare întreg filmul execuției. Sunt imagini terifiante, care nu pot fi descrise în cuvinte... Și totuși, ceva din toate aceste imagini oferă speranță. În așteptarea decapitării, buzele prizonierilor creștini se mișcau... „Iisuse, ajută-ne!”. În momentul în care puteau renunța la tot, recăștigându-și viața, familia, statutul social, ei s-au rugat. Este o rugăciune care le-a deschis cerul celor 21 de creștini ai Bisericii creștine copte din Egipt.

Episcopul Antonios Aziz Mina, cel care a tradus sângeroasă înregistrare, a menționat că și alte rugăciuni rostite în limba arabă se pot citi de pe buzele martirilor: „S-au rugat până în ultima clipă, până când pieptul le-a fost străpuns. Biserica lui Dumnezeu din Egipt plânge, dar se și mândrește cu așa fii. Majoritatea aveau copii acasă, dar au ales Împărăția lui Dumnezeu, acolo unde ne vom întâlni cu toții. Sunt sfinții noștri, avem 21 de rugăciuni în plus pentru poporul creștin, avem martiri – suntem o biserica vie!”.

Acestea sunt lecții de viață în Împărăția lui Dumnezeu. Câți dintre noi, în momentele noastre tensionate, ne mai aducem aminte de Mântuitorul Iisus Hristos? Căutăm soluții, ne sunăm prietenii și cunoștii, apelăm la profesioniști, la rude și familie, poate, poate cineva ne va da o soluție salvatoare. Cât de departe căutăm? Și, totuși, cât de aproape ne-ar fi rezolvarea – într-un smerit „Iisuse, ajută-ne!” spus din toată ființa noastră! ❖

Nicolae Pintilie
„Iisuse, ajută-ne!” – ultimele cuvinte ale martirilor egipteni
Text adaptat

De Duminica Ortodoxiei (1 martie)
începe colecta pentru Fondul Central Misionar cu scopul ajutorării bisericilor cu resurse financiare limitate din țară și din diasporă, și finanțarea unor programe sociale pentru susținerea persoanelor cu posibilități materiale reduse. Aceasta va avea loc în fiecare din duminicile următoare și la sărbătoarea Bunevestiri, când colecta se va încheia.

Programul meditațiilor
îl găsiți la avizier sau pe site-ul Parohiei Șerban Vodă

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 1 - 8 MARTIE 2015		
ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 1 martie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica întâi din Post (a Ortodoxiei) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 4 martie	17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite / Sfântul Maslu
Vineri 6 martie	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
Sâmbătă 7 martie	07 ³⁰ -10 ³⁰	Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților; citirea Sărindarelor
Sâmbătă 7 martie	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 8 martie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a din Post - Utrenia, Sfânta Liturghie (a Sfântului Grigorie Palamai)